

LBRIS

We know
books

ELA E.H.

*Greu
de
cucerit*

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV 2024

Prolog ... 9

Capitolul 1 ... 15

Capitolul 2 ... 26

Capitolul 3 ... 43

Capitolul 4 ... 55

Capitolul 5 ... 67

Capitolul 6 ... 80

Capitolul 7 ... 88

Capitolul 8 ... 101

Capitolul 9 ... 114

Capitolul 10 ... 131

Capitolul 11 ... 149

Capitolul 12 ... 161

Capitolul 13 ... 174

Capitolul 14 ... 186

Capitolul 15 ... 196

Capitolul 16 ... 206

Capitolul 17 ... 220

Capitolul 18 ... 238

Capitolul 19 ... 247

Capitolul 20 ... 261

Capitolul 21 ... 272

Capitolul 22 ... 284

Capitolul 23 ... 294

Capitolul 24 ... 304

Epilog ... 312

Dragă cititorule ... 318

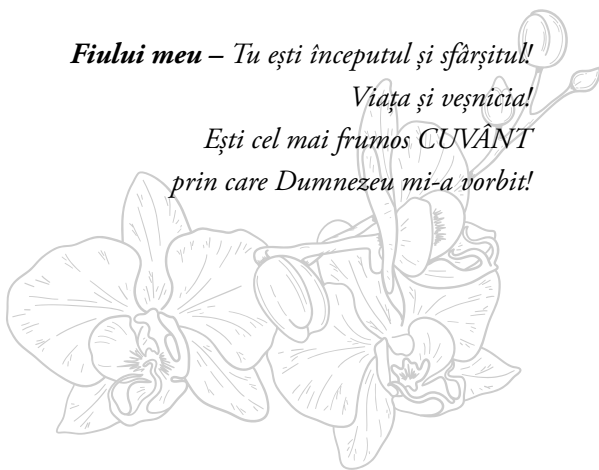
Mulțumiri ... 321

Cele 24 de lecții ... 323

Fiului meu – Tu ești începutul și sfârșitul!

Viața și veșnicia!

***Ești cel mai frumos CUVÂNT
prin care Dumnezeu mi-a vorbit!***

LBRIS

We know
books

*Nectarul iertării este mai dulce
decât veninul răzbunării!*

Într-o zi friguroasă de toamnă, am descoperit în biroul tătucului, sau moș Petrache, cum îi spuneau toți, romanul *Mătăniile*. Nu aveam voie să intru în camera aceea decât pentru a șterge praful. Și asta cu reguli bine stabilite, pe care nu aș fi îndrăznit să le încalc, ținând cont de consecințe. De exemplu, nu îmi era îngăduit să mut sau să ating vreun obiect, document sau carte, dacă tătucul nu era în birou. Doar pământului îi era permis să le atingă. Lăsată într-o doară pe un raft, cartea aceea, care mi-a marcat existența, s-a prăbușit peste mine. M-am aplecat și am atins-o, tremurând de teama de a nu fi provocat un zgomot suficient de puternic încât să fi atras atenția cuiva. Am așteptat câteva momente, apoi, când am văzut că nu apare nimeni, am ridicat-o cu grijă de pe podea. Era deschisă la pagina numărul nouă. Ochii mei s-au oprit asupra unui fragment de la jumătatea filei.

„Iar în ziua când se serbă aniversarea fetei, după ce rămase singură în întunericul camerei ei pustii, se vâri sfoasă sub plapumă și-și sărută ea singură amândouă mâinile, căutând

să mai găsească urma sărutului mângâietor de mamă, care se oprise pe aceste mâini întocmai ca un fluture uitat.”

Mi-am privit mâinile reci și am pornit și eu în căutarea sărutului mângâietor de mamă. Vocea lui Bob, sau „pârâciosul satului”, așa cum îi era porecla, s-a auzit deodată pe hol. M-am speriat îngrozitor. Am închis cartea și m-am ridicat pe vârfuri pentru a o pune înapoi la locul ei, cât să nu dau de bănuț. La lăsarea întunericului, când s-a dat stingerea în orfelinatul nostru, m-am cufundat sub pătura subțire și mi-am sărutat mâinile obosite. M-au năpădit lacrimile, căci buzele mele crăpate de frig nu erau moi și catifelate așa cum mi le închipuiam pe ale mamei.

A doua zi, m-am furișat iar în birou și am decis „să răpesc” pentru o vreme acea carte. „Furt” era un termen mult prea dur. Eram conștientă de consecințele pe care le-aș fi suportat dacă eram prinsă, dar, puse în balanță, fericirea pe care lectura ei mi-o aducea era cu mult mai mare decât durerea potențialei pedepse. Am ascuns-o sub saltea. Acolo nimeni nu căuta decât la curățenia de primăvară. Singurul obstacol rămânea timpul în care aș fi putut să o citesc. Într-o noapte, după ce m-am asigurat că toți au adormit, m-am furișat afară, cu ea ascunsă sub bluza subțire de pijama. M-am așezat lângă poartă, acolo unde felinarul vechi de pe stradă lumina perfect foile aurite ale romanului vechi, și am început să o citesc pe nerăsuflăte, uitând pentru o vreme de frigul și vântul năprasnic ce mă loveau fără milă.

Dincolo de fetița orfană pe care am descoperit-o și în care m-am regăsit, am cunoscut-o pe femeia matură, Ioana

Champion, care trăia ceea ce se numea *iubirea*. Un cuvânt pe care nu-l mai auzisem în jurul meu și nici nu-l întâlnisem în cărțile de la cursurile obligatorii. Îmi amintesc și acum că lectura aceea a trezit în mine un fior pe care nu-l mai simțisem nicicând. Era nefiresc și ciudat. De parcă un loc din sufletul meu se născuse atunci. Am iubit alături de ea. Eram o umbră care simțea aceleași emoții descrise de o străină în vechile file ale unui roman din vremuri apuse.

Așa am dobândit cea mai frumoasă și mai dulce dependență. Nu m-aș fi oprit vreodată din a experimenta acel fior pe care câteva litere așezate pe hârtie aveau puterea să-l trezească în mine. Astfel că am continuat „să răpesc” cărți din camera magică a lui moș Petrache aproape în mod regulat.

Mult mai târziu, pe când aveam cincisprezece ani, aproape finalizasem de citit romanul „Vălul pictat”. Eram ascunsă, ca de fiecare dată, în spatele porților înalte. Am tresărit când am auzit poarta că se deschide, lăsând umbra unui bărbat să pătrundă în interior. Era Corin, fiul biologic al lui moș Petrache. L-am dojenit că m-a speriat, mai ales că nu avea voie să se furișeze noaptea pentru a veni la noi. Dar el era atât de beat, încât i-a fost aproape imposibil să articuleze vreo scuză. Și-a aruncat privirea către cartea din mâinile mele și a zâmbit provocator. Uitasem complet de ce mă aflam acolo. Și, până să-i înțeleg zâmbetul, m-a prins de încheietură și m-a sărutat. Buzele mele s-au aprins, iar inima a început să-mi bată necontrolat. Și totuși, în mod bizar, pe tot parcursul sărutului mi l-am imaginat pe Garth

din *Mătăniile*, nicidecum pe Corin. Chiar și așa, a fost cea mai intensă și mai plăcută experiență a mea de până atunci.

Am continuat să ne sărutăm în taină, aproape de fiecare dată când ne întâlneam, dar intensitatea fiorului scădea pe zi ce trece. Când a aflat moș Petrache, deși credeam c-am să fiu pedepsită, ne-a dat voie să ne sărutăm oriunde și în fața oricui. Ba mai mult, ne încuraja să o facem, chiar și atunci când eu în mod cert nu doream acest lucru. Ne spunea că suntem, oficial, „*un cuplu*”, iar asta, contrar așteptărilor, mă nemulțumea teribil. Eu nu-l iubeam nicidecum aidoma Ioanei pe Garth, în timp ce Corin nu era nici pe departe precum bărbatul acela care o iubea la rândul său.

Zilele se scurgeau ca o clepsidră defectă din care se revarsă prea mult nisip deodată, iar eu eram tot mai nefericită. Niciun sărut de-al lui Corin, niciun personaj din romanele noi sau vechi, nimic nu mai trezea în mine acea vibrație dulce a iubirii. Astfel că eu, Elia, am încetat să mai cred în fiori și în iubire. Am conștientizat și să mai citesc astfel de romane a căror temă era iubirea pură și nemărginită. Gesturile descrise erau cu mult prea siropoase, în timp ce suferința, mult prea dramatică și nejustificată. Știam din proprie experiență că, în realitate, oamenii nu trăiesc acel fior atât de intens cât să-i determine să se sacrifice din iubire. Am devenit convinsă că viața este o minciună pe care adulții o îmbracă frumos în cuvinte, pentru a naște în alții ceea ce trebuie să moară cândva.

Până într-o zi... Când însăși viața mi-a dat toate convingerile peste cap și m-a învățat o lecție pe care s-o pot împărtăși cândva cu lumea toată:

În iubire,

Niciun gest nu este mult prea siropos,

Nicio rană, mult prea dureroasă.

Cine nu crede asta nu a iubit cu adevărat!

Încă!

Era aproape apusul unei zile călduroase de primăvară. De pe drumul pietruit, cu pantofii acoperiți ușor de praf, un bărbat înalt și bine făcut, îmbrăcat complet în negru, privea prin fumul de țigară clădirea dărăpănată din vârful colinei. Printre zidurile groase și pustii ce se arătau în zare, zeci de copii se rătăciseră în drumul lor spre fericire. Zeci de destine uitaseră să se bifurce la momentul oportun. Zeci de suflete fără de păcat plecau din acel loc ambalate uneori în haina păcatului suprem.

O adiere purtă scrumul de țigară pe cămașa impecabilă a bărbatului, proaspăt călcată și apretată, dar el era mult prea absorbit de rămășițele clădirii încât să observe că negrul imaculat fusese atins de deșeurile țigării din care trăgea cu poftă. În jur, pomii explodaseră în flori mici, ușor colorate, iar iarba verde și tânără străpunsese deja pământul liber. Din zare, orfelinatul părea a fi o pată făcută din neatenție de un ilustru pictor pe o pânză pictată fără cusur.

Portiera mașinii de lux se deschise iar. Într-un costum în carouri și cu pantofi lăcuiți, neatinși încă de suflul vieții

de la sat, un alt bărbat coborî. Rezemat de mașină, își căută plictisit tabachera personalizată și trase din ea o țigară.

— Cred că asist la evenimentul anului. Cel mai punctual om din univers întârzie pentru prima oară într-o misiune, își aprinse țigara și trase cu poftă din ea în timp ce cerceta peisajul. Te asiguri că nu există pericole mari în zonă, nu-i așa, Patrick?, continuă pe același ton glumeț.

— Verific coordonatele locației, Mark, îi răspunse celălalt plictisit, aruncând mucul de țigară pe pajiștea din fața lui.

— Iartă-mă, am uitat că ești și GPS la nevoie, amice, se amuză Mark iar.

Vizibil afectat de imaginea orfelinatului, Patrick își întoarse privirea către partenerul său.

— Iartă-mă, Mark, am căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Pentru o jumătate de oră, vrei să spui. Ce-i de gândit?, mai trase un fum cu poftă înainte de a distruge restul țigării sub vârful pantofului drept. Ordinul e clar! Luăm fata și o urcăm în avion, apoi o livrăm cu succes comisarului. Misiune îndeplinită cu succes, spuse sarcastic. Apoi, mă gândeam să ieșim la un pahar în seara asta. Poate le chemăm și pe domnițele de data trecută, că tare pricepute mai sunt.

În alte împrejurări, s-ar fi bucurat de simțul umorului de care Mark dădea dovadă. De data asta însă, cuvintele lui îi străpungeau inima, ca o sabie care taie în două realitatea, lăsând să se scurgă din adâncurile ei un adevăr neștiut, dar atât de trist.

— Hai, la pas!

După ce bătut de două ori, scurt, în plafonul mașinii pentru a-i da un semn șoferului să îi urmeze, Mark porni în urma lui.

— Știi la ce mă gândesc?, începu el după ce îl prinse pe Patrick din urmă. De ce o vrea comisarul pe fata asta, când sunt atâtea femei în Regat gata să își dea viața pentru jobul ăsta? Alea două, de data trecută, se potrivesc mănușă.

Patrick își continuă drumul, cu aceeași postură dreaptă și privire serioasă. Ar fi putut să-i dezvăluie de ce, ar fi putut să-i spună că nu există oameni mai ușor de ucis ca orfanii. Căci nu e nimeni care să întrebe sau să plângă pentru soarta lor. Și totuși, alege tăcerea, așa cum făcea de fiecare dată când vreo emoție îi încerca tăria de caracter.

Ajunși în fața porților înalte și grele, își puse palmele pe metalul rece și împinse cu putere. Înainte de a păși însă, își mai privi o dată partenerul. Era pentru prima dată când aveau o astfel de misiune, sau când se ocupau de „colet”, așa cum spusese comisarul. Cu toate acestea, Mark părea a fi extrem de relaxat.

Părea că există o urmă de viață dincolo de hotarele sufletelor care mureau de nefericire, de singurătate. Grădina mare și bine îngrijită se pregătea acum să prindă viață. Dintre florile abia răsărite, se ridică o roșcovănă voluptuoasă, cu pielea ca de lapte și buzele de culoarea căpsunei. Îi fixă cu privirea și își îndreptă mecanic spatelul.

— V-ați rătăcit, băieți?

Îi analiză din cap până în picioare, în timp ce își îndepărta mânușile groase de pe degetele subțiri. Îi păreau cei mai tineri și mai arătoși astfel de oaspeți.

— Parola?, își făcu ea datoria.

— *Ambavido*, rosti Patrick ferm, amintindu-și instrucțiunile comisarului.

— Interesant, mărturisi ea. Vă rătăciți cam des în ultimul timp. Este a doua oară când deschideți poarta pe anul acesta, și e abia primăvară.

Zâmbetul ei jucăuș și atitudinea degajată erau dovada faptului că nu era un lucru de speriat o astfel de vizită.

Bărbații se priviră reciproc. Era pentru întâia oară când ei auzeau de o astfel de recrutare, și nici nu auziseră să aibă vreo colegă româncă în serviciu.

— Îl căutăm pe moș Petrache. Eu sunt Patrick, iar el este colegul meu, Mark. Avem ceva de discutat.

Mark îi întinse palma, dorind să-i atingă degetele subțiri și delicate, deși ar fi preferat să o îmbrățișeze puternic, cât să-i simtă sânii ascunși sub tricoul care se mula perfect pe corpul ei de viespe.

— Eu nu dau mâna cu bărbații, dar nu mă supăr să îmi fie sărutată.

Fără alte cuvinte, îi întinse lui Mark mâna dreaptă, într-un mod calculat și teatral. El îi zâmbi provocator în timp ce o săruta delicat.

— Îmi pare bine, my lady, se alintă el. Ești dulce și..., se opri, încercând să găsească un cuvânt românesc care să descrie cât mai elegant cât de sexy și provocatoare era. Cum

nu știa prea bine limba română, se abținu, pentru a nu face o gafă. Îl căută cu privirea în semn de ajutor pe Patrick, care vorbea limba perfect, dar nu mai avu timp să spună ceva.

— Așa, continuă, îl ațâță ea, sunt dulce, și?, un zâmbet larg îi descoperi dinții ușor îngălbeniți de la prea multă cafea. Sunt dulce și vrei să vă conduc la tătucu', îl ajută ea, trăgându-și delicat degetele proaspăt sărutate din palma lui. Haida!

Cei doi o urmară îndeaproape. În timp ce Mark se desfăta cu imaginea pantalonilor negri, care de la spate scoteau și mai bine în evidență formele perfecte ale fetei, Patrick scană cu privirea clădirea veche, ce părea a fi cu mult mai deteriorată decât se putea observa de la depărtare. Pășiră pe ușa groasă din lemn masiv și intrară în clădire. Tencuiala căzută pe alocuri, podeaua din lemn de stejar care scârțâia la fiecare pas și covoarele lungi din cărpe stăteau mărturie faptului că timpul nu se oprește în loc, în ciuda puținelor urme de viață din vechiul conac.

— Câți sunteți aici?, vru Patrick să știe.

Fără a se opri din mers, fata lăsă cuvintele să zboare în urma sa:

— Am mai rămas doar 5. Eu și încă o fată, Elia, suntem temelia, noi ținem tot aici, de la mâncare la curățenie, se mândri ea. Suntem femei în toată firea, nu mai suntem copii, dar tot intrăm la numărătoare. Mai sunt micuțul Marin, de 10 ani, Ania, de 4 ani, și Mateo, de 6. Restul și-au luat zborul.

Un zbor care pentru unii se dovedise a fi fatal. Aripri frânte în fața destinului nemilos...

Patrick slăbi pasul și privi mai atent la picturile vechi atârinate pe pereții căzuți ai coridorului. Le mai văzuse cândva, sau doar le visase? În orice caz, în amintirea visului sau a realității le percepușe ca fiind masive, greu de privit și înfiorătoare. Acum le putea privi ore în șir și putea găsi multă esență și liniște în ele. „*Are stofă, ce dracu'! Cu puțină instrucție, scoți aur din el.*” Se cutremură. Cuvintele acelea dure îi răsunară din neant în minte. Să fi fost tot parte a unui coșmar?

— Vii?, se răsti Mark la el.

Grăbi pasul și îi prinse din urmă pe holul lung care ascundea sub tăcere povești neștiute de nimeni.

— Amice, fata asta m-a cucerit în câteva minute. Dacă știam, veneam cu inelul în buzunar. Jur că aș fi luat-o de nevastă pe loc, spuse Mark în engleză, crezând că nu poate fi înțeles.

Pe partea dreaptă, în fața scărilor mari, spiralate, care duceau la etajul dormitoarelor, se afla biroul bătrânului Petrache. Așezată strategic, camera în care își găsisese sfârșitul cândva un bătrân boier devenise biroul celui ce se autointitula „*stăpân al orfelinatului pentru proștii satului, patron al afacerii de succes pentru băieții deștepți*”. Fata se opri în fața ușii dărăpănate și îi privi pe amândoi.

— Păcat că tu n-ai reușit să mă cucerești deloc, i se adresă ea pe un ton superior lui Mark, într-o engleză aproape perfectă. Stați aici!

— Fir-ar!, se necăji Mark. Cine ar fi ghicit că știe engleză?

Patrick nu reacționează nici de data asta. Oftă scurt, de parcă și-ar fi dorit să prindă curaj, și așteaptă ca roșcovana să-i introducă.

— Tătucule, te caută niște domni, țipă ea la bătrân, cât să se asigure că o aude. Îți mai zboară azi un pui din cuib, chicoti de parcă era un eveniment tare așteptat și fericit.

Fără a mai aștepta confirmarea lui, fata îi invită pe cei doi să intre. Moș Petrache, prea bătrân pentru a se mai ridica de pe scaun acum și a-i primi pe domni cu eleganța și profesionalismul cu care își primea musafirii cândva, își lăasă ochelarii mai jos, cât să deslușească cine îl vizita de această dată. Citise mult la viața sa, ba chiar le predase singur orele de engleză copiilor, astfel încât să se asigure că investiția în fiecare dintre ei avea să îi aducă profit bun. Vederea îi era aproape perfectă la distanță, dar altfel, folosea ochelari pentru orice. Roșcovana ura să citească sau să învețe, așa că de multe ori îl tachina pe subiectul ăsta, spunându-i că-i pedepsă, căci Dumnezeu îi pedepsește pe cei care citesc prea mult. Cum bătrânul nu credea în Dumnezeu, i-o tăia scurt de fiecare dată, argumentând că „ochii se strică atunci când văd prea mulți proști, nu de la citit”.

— Sunt români, îi spuse fata la ureche pe un ton normal. Vreau să spun că vorbesc românește, îi explică ea de parcă ar fi fost greu de cap, lucru care-l enervă teribil pe bătrân.

— Și tu ești româncă, dar nu vorbești mereu pe românește, bolborosi el în barbă, vizibil iritat de stupizenia fetei.

Patrick și Mark rămaseră în picioare, privind-l pe bătrân de parcă ar fi fost o glumă proastă din partea comisarului. Le părea senil și cam prostuț, judecând ei după conversația avută cu roșcata. Patrick examinează atent încăperea. Camera era simplă și de dimensiuni acceptabile. Un birou vechi și-un scaun din piele cârpită pe alocuri erau poziționate în mijlocul încăperii. Pereții, acoperiți de tablouri vechi pe o parte și de o bibliotecă ticsită cu cărți pe cealaltă parte, nu lăsau să se vadă că sunt degradați asemenea celor de pe hol. Cele două scaune vechi de lemn așezate în fața biroului păreau a fi extrem de incomode, semn că moșul prefera vizitele scurte și la obiect.

După ce bătrânul îi analiză bine de la depărtare, se foi de două ori pe scaun pentru a-și îndrepta spatele și scoase un sunet gutural, în semn de autoritate.

— Așa, cu ce să vă ajut băieți? Luați loc, îi pofți el, rânjind pe sub mustața albă și groasă.

Mark își întoarse privirea către Patrick, care la rândul lui o privea pe roșcată. Știind ce-i trece prin cap, bătrânul îl liniști:

— Stai fără grijă, domnul meu, nu-i motiv de temere. Fetele mele știu totul despre asta. Am grijă să pregătesc corespunzător „*marfa*”. E drept, nu știam că veți sosi, dar se știe că Petrache nu e niciodată nepregătit.

Surprinși de atitudinea lui dezinvoltă și de ușurința cu care folosea acele cuvinte, Patrick și Mark își zâmbiră

incomodați, apoi se așezară pe scaunele din fața lor și, timp de câteva minute bune, amândoi îl priviră pe bătrân fără a scoate niciun cuvânt. Roșcata deja bătea din picior nerăbdătoare să fie trimisă la împachetat. Moș Petrache aproape că își pierduse și el răbdarea așteptând să treacă la afaceri. Era obișnuit ca lucrurile astea să se desfășoare în mai puțin de cincisprezece minute, ca apoi să aibă timp suficient pentru a se cinsti cum trebuie cu toții.

— Hai, lăsați cuvintele să se scurgă, băieți, căci și timpul se scurge, îi amenință el voalat.

De parcă s-ar fi așteptat ca bătrânul să fie capabil să-i citească gândurile, Patrick îl privi dezamăgit. Se întoarse spre Mark și, cu o simplă privire, îi făcu semn să o scurteze.

— ER8, rosti Mark nepăsător, de parcă ar fi cerut o vază veche unui vânzător de chilipiruri.

Bătrânul aproape că se înecă la auzul aceluia cod. Îl luase pe nepregătite, astfel că frica de a nu fi prins în propriile ițe deja forfota în interiorul lui.

— De unde veniți voi, mă?, îi luă el peste picior, enervat de tupeul lor. Cine v-a trimis?, nedumerit și speriat, își ridică ochii spre roșcată, iar ea se aplecă și îi șopti la ureche că știuseră codul de acces.

— Te uiți degeaba la ea, îi răspunse Patrick în limba română, pe un ton rece și sarcastic. Plata se face în euro, indiferent în ce limbă ne înțelegem sau de unde venim. Dar, continuă degajat, mimând un gest de bunătate, dacă te ajută să știi, ei bine... dintr-un regat venim.

Petrache îngھیی forțat, de parcă l-ar fi strâns de gât răspunsul primit.

— Nu dintr-un regat îndepărtat, ci de peste apă, continuă Patrick să îl încolțească.

— Vai, vai, ia te uită!, răspunse el după ce își dresse glasul. Vasăzică, au aflat și englezii, spuse el intenționat greșit, ba mai mult, accentuând cuvântul, de catalogul meu. În orice caz, nu știți bine, spuse el în engleză de data asta, de parcă ar fi fost mai convingător. N-am așa ceva în catalog. Ați vrut să spuneți „AR8”, și este chiar aici.

Arătă cu mâna spre roșcată, forțându-se din răspuțeri să pară calm. Era atât de conștient că tensiunea îi crescuse, încât simțea nevoia unei doze duble de Coreton.

— Ea e Alisa, și e toată a voastră. O pregăteam pentru ruși, dar nu se supără să dea „Privet”-ul pe „Hello”, râse forțat în cele din urmă, mai mult ca să prindă curaj pentru negociere.

Sub apanajul unui orfelinat, afacerea locală condusă de bătrân trimitea an de an un catalog cu orfanii *noi* sau *vechi* către organizații din diverse țări aka „agențiile de recrutare”. Fiecare avea spațiul său bine delimitat unde, pe lângă fotografie, erau trecute toate datele necesare. Pasiuni, puncte forte și puncte slabe, abilități deosebite, semne distincte din naștere și alte lucruri de acest fel erau trecute, fără omisiune, în catalog. Fără a apuca să se bucure prea tare, fata fu respinsă imediat:

— Noi nu știm ce e în catalogul tău, moșo Petroche, îl luă Mark peste picior, vorbindu-i în limba pe care o